

Непослушание.

Една квачка имала много пиленца. Тя живѣла въ двора на единъ чифликъ и цѣль денъ ровѣла съ крачката си расхвърлената изъ двора слама. Когато тя намѣрвала нѣкое зрънце викала „ко-ко-ко! ко-ко-ко!“ и тутакси пиленцата ѝ дотърчавали около нея. А когато пиленцата ѝ се нахранвали добръ, тя ги завождала на расходка.

Квачката се голѣмѣла, за гдѣто имала такава хубава и многобройна челядь; и имало наистина защо да се голѣмѣе: нейнитѣ пиленца били гиздави, защото на всички поникнѣли хубави пѣстри перца, освѣнѣ това нѣкои отъ тѣхъ имали вече и малки червени гребенчета, тѣ били петленца.

Единъ денъ квачката повѣла пиленцата си къмъ една близка полянка, срѣдъ която имало единъ голѣмъ джбъ. Като стигнѣли до джбѣтъ тѣ се спрѣли за да си отпочинѣтъ. Тогава квачката казала на пиленцата си: „Дѣца, недѣйте се распилява на далечъ, а стойте все тука около мене!“

На полянката около джба все можело да се намѣри нѣщичко, за да си поклѣвнѣтъ пиленцата. Затуй тѣ, щомъ си отпочинѣли, забравили, що майка имъ бѣ зарѣчала, та се распиляли да си търсѣтъ зрънца. Най-напрѣдъ се отдѣлили петленцата, а слѣдъ тѣхъ трѣгнѣли и друдитѣ пиленца.

Майката, като вѣрвала, че пиленцата ѝ ще ѣ слушатъ и нѣма да се отдѣлятъ отъ нея, не